

ROMÂNIA TRIBUNALUL CARAȘ-SEVERIN
REȘIȚA Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal
DOSAR NR. x/2010

SENTINȚA NR. x

Ședința publică din data de 22.06.2011

Completul compus din: PREȘEDINTE: x: y

S-a luat în examinare acțiunea formulată de reclamanta SC x SRL, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

Acțiunea a fost timbrată cu suma de lei, taxă judiciară de timbru conform art.3, lit.m, din Legea nr. 146/1997 modificată și completată.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care instanța constată că la data de 22.06.2011 reclamanta a depus la dosar obiecțiuni la raportul de expertiză.

Se prezintă doamna x, care depune la dosar un raport de expertiză ce cuprinde atât concluziile domnului expert x, cât și concluziile doamnei x, în calitate de expert contabil asistent.

Instanța respinge obiecțiunile formulate de reclamantă, considerând că prin raportul de expertiză întocmit în cauză s-a răspuns la acestea.

În baza art. 150 Cod procedură civilă, instanța constată încheiată cercetarea judecătorească și procedează la soluționarea cauzei pe fond.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la această instanță sub nr. x/2010, din 13.07.2010, . reclamanta SC x SRL, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin, a solicitat anularea Deciziei nr.x/11.01.2010, privind soluționarea contestației înregistrate sub nr. x/11.11.2009 și anularea Deciziei de impunere nr. x/31.08.2009, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată, în cuantum de x lei, emisa în baza constatărilor raportului de inspecție fiscală din data de 31.03.2009. De asemenea, a solicitat obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, la data de 04.12.2007, pârâta a efectuat o inspecție fiscală, pentru perioada 01.06.2004-30.06.2007, inspecție suspendată în perioada 12.12.2007-30.01.2009, în vederea

efectuării unor controale încrucișate.

Reclamanta a arătat ca, în urma finalizării inspecției, s-a încheiat Raportul de inspecție fiscală nr. x/30.01.2009, în temeiul căruia s-a emis Decizia de impunere nr. x/30.01.2009, prin care au fost individualizate în sarcina sa obligații fiscale suplimentare, respectiv impozit pe profit suplimentar de x lei, majorări și penalități de întârziere de x lei, TVA suplimentar de x lei și accesorii în cuantum de x lei.

Reclamanta a susținut că împotriva Deciziei de impunere a formulat contestație, admisă parțial de pârâtă, care, prin decizia nr. x/2009, a desființat parțial decizia de impunere pentru suma de x lei, reprezentând impozit pe profit suplimentar și obligații fiscale accesorii aferente.

În urma desființării parțiale a deciziei de impunere, pârâta a procedat la o nouă inspecție fiscală, pentru aceeași perioadă, finalizată cu Raportul de inspecție fiscală din 31.08.2009, în temeiul căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. x/31.08.2009, prin care s-au individualizat în sarcina sa obligații fiscale suplimentare în cuantum total de x, constând în impozit pe profit suplimentar de x lei și majorări de întârziere de x lei.

S-a mai arătat că împotriva deciziei de impunere a formulat contestație, respinsă de pârâtă prin Decizia nr. x/11.01.2010.

Reclamanta a susținut că atât titlul de creanță fiscală cât și decizia prin care a fost soluționat recursul administrativ sunt nelegale, în primul rând, sub aspect procedural fiscal.

În acest sens, a arătat că au fost încălcate disp. art. 105 al. 3 Cod procedură fiscală, care consacră principiul unicității activității de inspecție fiscală, principiu care nu permite o reverificare asupra aceleiași perioade.

De asemenea, s-a susținut că au fost încălcate disp. art. 36 din Legea nr. 85/2006, potrivit căreia de la data deschiderii procedurii insolvenței - cazul său-se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită, pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor.

Prin încălcarea acestor prevederi legale, s-a susținut că a fost încălcat și principiul bunei credințe, care guvernează activitatea de inspecție fiscală, principiu în virtutea căruia pârâta trebuia să înceteze orice inspecție, față de starea de insolvență în care se afla reclamanta.

Pe fond, reclamanta a susținut că obligațiile fiscale suplimentare stabilite în sarcina sa nu au nici un fundament, în condițiile în care baza de impozitare a fost mărită prin introducerea unor sume din facturi fiscale neînregistrate în evidențele contabile, precum și prin introducerea unor sume cu titlu de cheltuieli deductibile, sume pentru care pârâta a susținut că nu au existat documente justificative.

Or, a arătat reclamanta, în faza recursului administrativ au fost prezentate atât jurnalele de vânzări, în care au fost înregistrate facturile

fiscale în discuție, cât și documente justificative, considerate ca fiind lipsă la data controlului fiscal.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe disp. art. 8 și urm. din Legea nr. 554/2004, art. 91-105 Cod procedură fiscală, Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală 91-103, ai06 din Legea nr. 85/2006.

În dovedirea acțiunii, reclamanta a depus la dosar raportul de inspecție fiscală nr. x/30.01.2009, decizia de impunere nr. x/30.01.2009, contestația nr. x/11.03.2009, raportul de inspecție fiscală din 31.08.2009, anexa 1, anexa 2, anexa 4, decizia de impunere nr. x/31.08.2009, contestația nr. x/10.11.2009, adresa nr. x/23.12.2009, adresa nr. x/11.01.2010, decizia nr. x/11.01.2010, sentința comercială nr. x/23.10.2008, cererea înregistrată pe rolul Tribunalului x la data de 29.01.2010, în dosarul nr. x/2008, cerere de probațiune din data de 01.02.2011.

La termenul de judecată din data de 16.02.2011, în dosarul nr. x/2010, instanța, constatând că acest dosar privește aceleași părți, același obiect și aceeași cauză, a dispus conexarea dosarului nr. x/2010 la dosarul nr. x/2010. Pârâta a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii.

În acest sens, pârâta a susținut, referitor la stabilirea impozitului pe profit suplimentar, în sumă totală de x lei, că reclamanta a încălcat prevederile art. 19 și 21 din Codul fiscal.

Astfel, s-a arătat că, atât în faza recursului administrativ, cât și a celei judecătorești, reclamanta nu a dovedit că a înregistrat în contabilitate facturile fiscale reprezentând livrări de bunuri și prestări servicii către persoane juridice afiliate societății reclamante, în sumă de x lei.

De asemenea, a susținut că nu s-a dovedit de către reclamantă evidența documentelor justificative pentru efectuarea operațiunilor de reparații spații comerciale și transport marfa, operațiuni efectuate de persoane juridice afiliate societății comerciale reclamante, în sumă de x lei.

Referitor la obligațiile fiscale accesorii, în quantum de x lei, pârâta a arătat că acestea au fost constatate corect, conform prevederilor art. 120 alin. 2 din OG. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală.

În drept, au fost invocate disp. art. 115 Cod procedură civilă.

Pârâta a depus la dosar următoarele înscrisuri: decizia nr. x/11.01.2010 și decizia de impunere nr. x/31.08.2009 și documentația care a stat la baza emiterii deciziei nr. x/11.01.2010.

În cauză au fost administrate probe cu înscrisuri și s-a dispus efectuarea unei expertize contabile.

Din studiul acestor probe, Tribunalul reține următoarele:

În baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/30.01.2009, care a privit perioada 01.06.2004-30.06.2007, pârâta a emis Decizia de impunere nr. x/30.01.2009, prin care au fost stabilite și individualizate în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare, constând în impozit pe profit suplimentar de x lei, majorări și penalități de întârziere de x lei, TVA

suplimentar de x lei și accesorii în quantum de x lei.

Reclamanta a exercitat calea recursului administrativ împotriva actului administrativ fiscal mai sus menționat, recurs soluționat de pârâtă prin Decizia nr. x/2009.

Tribunalul reține că, potrivit Deciziei nr. x/09.07.2009, Decizia de impunere nr. x/30.01.2009 a fost parțial desființată pentru suma de x lei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar, în quantum de x lei și accesoriile aferente obligațiilor fiscale principale, respectiv majorări și penalități de întârziere, în quantum de x lei.

La data de 28.08.2009 societatea comercială reclamantă este supusă reverificării, pentru stabilirea impozitului pe profit, pentru aceeași perioadă 01.06.2004-30.06.2007, încheindu-se Raportul de inspecție fiscală din 31.08.2009.

Tribunalul constată că în temeiul acestui Raport de inspecție fiscală a fost emis titlul de creanță fiscală - decizia de impunere nr. x/31.08.2009 - prin care au fost stabilite și individualizate obligații fiscale suplimentare în quantum de x lei, reprezentând x lei impozit pe profit suplimentar și x lei obligații fiscale accesorii acestei creanțe principale.

În ce privește încălcarea de către pârâtă a regulilor procedurale fiscale, Tribunalul constată următoarele:

Potrivit art. 105 alin. 3 Cod procedură fiscală „inspecția fiscală se efectuează o singură dată, pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.”

Același text legal reglementează, însă, ca excepție de la această regulă, posibilitatea reverificării unei anumite perioade dacă, „de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora.”

În speță, nu se poate vorbi de o îndeplinire defectuoasă a sarcinilor de serviciu ale funcționarilor care au efectuat controlul fiscal în discuție, ci de deroare de calcul la determinarea impozitului pe profit aferent anului 2007, trimestrul II.

Pe de alta parte, reluarea inspecției fiscale nu a condus la încălcarea principiului minimeii afectări a activității reclamantei, în calitate de contribuabil.

Tribunalul observă că, potrivit art. 12 Cod procedură fiscală, „Relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună credință, în scopul realizării cerințelor legii”.^a

În sistemul de drept actual existența bunei-credințe se prezumă în temeiul art. 1899 alin. 2 din Codul civil, text în principiu generalizabil și în materie fiscală.

Pornind de la faptul că legiuitorul român a folosit conceptul de „buna

credință" într-un sens special, de activitate onestă, loială și de totală încredere reciprocă la încheierea și executarea actelor juridice, nu putem, totuși, considera activitatea de inspecție fiscală asupra unui contribuabil aflat în procedura insolvenței, ca exprimând o intenție nedreaptă, abuzivă și frauduloasă.

Cum cele două principii, care guvernează inspecția fiscală nu au fost încălcate, Tribunalul va respinge cererea reclamantei de a anula cel de-al doilea control concretizat în Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 31.08.2009.

Referitor la fondul cererii, Tribunalul reține următoarele:

Potrivit art. 19 alin. 1 din Codul fiscal, impozitul pe profit - obligația fiscală principală stabilită și individualizată prin titlul de creanță fiscală în discuție - „, se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă veniturile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

La rândul său, art. 21 alin. 4 Cod fiscal stabilește, printre cheltuielile care nu sunt deductibile „cheltuielile înregistrate în contabilitate, care au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor”.

Rezultă că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Astfel, art.6 alin. 1 din Legea nr. 82/1991, privind contabilitatea stabilește că „orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care să la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind calitatea de document justificativ”.

În speță, principala problemă care comportă discuție este aceea dacă operațiunile economico-financiare efectuate de societatea comercială reclamantă au fost înregistrate în contabilitate conform prevederilor Legii contabilității.

Tribunalul reține, din probele administrate în cauză, inclusiv din raportul de expertiză, că reclamanta nu a înregistrat în contabilitate facturile fiscale reprezentând livrări bunuri și prestări servicii către SC y SRL și SC x SRL, cu excepția facturii nr.x/15.01.2007, înregistrată în contabilitate la data de 01.07.2007, cu Nota contabilă nr. x/1.07.2007, evidențiată în registrul jurnal (fila 205 dosar).

Or, neînregistrarea sau înregistrarea cu întârziere în evidențele contabile a acestor facturi conduce la diminuarea bazei de impozitare pentru

stabilirea obligațiilor fiscale principale (impozitul pe profit), precum și la calcularea obligațiilor fiscale accesorii (dobânzi, penalități și majorări de întârziere).

În ce privește operațiunile economice privind prestarea de servicii de către SC x SRL și SC y SRL - societăți comerciale afiliate reclamantei, Tribunalul constată că reclamanta a invocat ca documente justificative următoarele înscrisuri: contractul de vânzare-cumpărare încheiat în data 01.12.2003, fișa mijlocului fix, contractul de prestări de servicii, situația de lucrări nr. 1/2007 (filele 168-174 dosar).

Tribunalul consideră că, în vederea justificării realității operațiunilor economice mai sus menționate, aceste documente nu sunt suficiente, lipsind rapoartele de lucru, devizele de lucrări, manopera aferentă lucrărilor și procesele-verbale de recepție a lucrărilor respective.

Referitor la obligațiile accesorii, cum decizia de impunere a fost contestată în ce privește legalitatea obligațiilor fiscale principale, majorările de întârziere și penalitățile de întârziere fiind accesorii celor principale, vor urma același regim juridic.

De altfel, Tribunalul constată că reclamanta nu a contestat modul de calcul al acestora, respectiv încălcarea de către pârâtă a prevederilor art. 119 și art. 120 Cod procedură fiscală (OUG. Nr. 92/2003) ci însăși obligația de a le plăti.

Ca urmare, Tribunalul în baza art. 18 alin. 1 din legea nr. 554/2004, privind contenciosul administrativ, față de considerentele de fapt și de drept mai sus enunțate, va respinge acțiunea formulată de reclamanta SC x SRL x, prin administrator special x.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE:

Respinge acțiunea formulată de reclamanta SC x SRL, prin administrator special x, cu sediul procedural ales la SCPA x, str. x, nr. x, jud. x, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x, cu sediul în x, str. x nr. x, Jud.x.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 22.06.2011.

GREFIER

x

x